

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

10. BŘEZNA 2002

Z obsahu:

Dělníků je málo

Jan Pavel II. při setkání
s klérem římské diecéze

14. 2. 2002

- strana 2 -

Světlo z jiného světa (3)

Karel Josef Walner

- strana 4 -

Posledních sedm dní světa

- strana 5 -

»Kníže tohoto světa« u apoštola Jana

Ignác de la Potterie

- strana 6 -

Kdo se koho bojí?

Proti ďáblu se vzepřete,
a uteče od vás (Jak 4,7)

- strana 7 -

Svatý poutník

Giovanni Ricciardi

- strana 9 -

Skutečná tvář otce Pia (10)

Četba na pokračování

- strana 11 -

Co TV NOVA neřekla

- strana 12 -

Poslanci

Evropského parlamentu
proti papeži

- strana 13 -

Nový světicí biskup v Praze

- strana 14 -

Nový kostel svatého Jana

Boska posvěcen

- strana 14 -

Dělníků je málo

Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a oni přišli k němu. A ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, a chtěl je posílat, aby kázali (Mk 3,13-15). Na začátku postní doby nás kněze tato slova evangelisty Marka volají, abychom vyhledávali důvěrnou blízkost s Pánem, která je pro každého křesťana a zvláště pro nás tajemstvím našeho života a pramenem plodnosti pro naši službu.

Táž slova evangelia stavějí do velmi jasného světla pouto, které existuje mezi božským povoláním, přijatým v poslušnosti víry, a křesťanským posláním být svědky a hlasateli Krista, pokornými, ale odvážnými spolupracovníky při jeho díle spásy. Děláte dobře, pokud věnujete zvláštní pozornost povoláním, a to zvláště povoláním ke kněžství a k zasvěcenému životu v rámci misijního poslání, které charakterizuje život a pastorační v diecézi.

Víme všichni, jak potřebná jsou povolání pro život, pro svědectví a pastorační působení v našich církevních společenstvích. A víme také, že **úbytek povolání v diecézi nebo v národě je důsledkem toho, že slábné intenzita víry a duchovní horlivosti**. Nesmíme se proto spokojit pouhým vysvětlováním, podle kterého úbytek kněžských povolání je možno kompenzovat růstem apoštolského úsilí laiků, anebo jako by to byl přímo záměr Prozřetelnosti, aby se tak podpořil laický stav. Naopak, čím početnější jsou laici, kteří chtějí žít s velkodušností své křestní povolání, tím více je potřebná zvláštní přítomnost a působení posvěcených služebníků.

Nechceme proto zakrývat dobře známé obtíže, které dnes brání jak v Římě, tak ve velké části západního světa dávat kladnou odpověď na Pánovo volání. Stalo se z mnoha důvodů obtížným přijímat velké závazné životní poslání, které není něčím dílčím nebo prozatímním, ale je úplné a definitivní. A ještě méně je pro mnohé osoby přijatelné chápat takové poslání nejen jako něco, co je pouze jejich, plod jejich volby a jejich záměru, ale že se toto povolání naopak rodí jako Boží volání k plánu lásky a milosrdenství, který ON od věčnosti vybral pro každého člověka.

V základě péče Církve o povolání musí být tedy velká všeobecná starost, která mobilizuje jak laiky, tak kněze a řeholníky a která spočívá v odhalování onoho základního rozměru naší víry, pro který sám život a každý lidský život je plodem Božího volání a může se uskutečnit pozitivně pouze jako odpověď na toto volání.

V rámci této velké skutečnosti života jakožto povolání a ještě konkrétněji našeho společného křestního povolání se projevuje plně mimořádný význam povolání k posvěcené službě, povolání ke kněžství. Ono je totiž darem a tajemstvím, tajemstvím nezaslouženého Božího vyvolení: *Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý* (Jan 15,16).

Ano, draží spolubratři v kněžské službě, naše povolání je tajemství. Je to, jak jsem napsal u příležitosti svého kněžského jubilea, »tajemství „obdivuhodné výměny“ – admirabile commercium – mezi Bohem a člověkem. Kněz dává Kristu své lidství, aby ON si jím mohl posloužit jako nástrojem spásy tak, že z tohoto člověka dělá takřka druhého sama sebe. Jestliže se nepřijme tajemství této „výměny“, pak nedokážeme pochopit, jak nějaký mladík může vůbec zaslechnout slova *Následuj mne!* a dokáže se zřítí všeho pro Krista s jistotou, že na této cestě realizuje svou lidskou osobnost.« (Dar a tajemství s. 82).

Proto když mluvíme o svém kněžství a vydáváme o něm svědectví, musíme tak činit s velkou radostí a vděčností a současně také s velkou pokorou s vědomím, že Bůh nás volá *ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí* (2 Tim 1,9).

Z toho je jasné, proč **prvním a základním úkolem týkajícím se povolání nemůže být nic jiného než modlitba**. *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo! Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň* (Mt 9,37-38; srov. Lk 10,2). Modlitba za povolání není a nemůže být plodem rezignace, jako bychom už pro povolání udělali všechno, co jsme mohli, a výsledky jsou slabé, že už nám nezbyvá, než se modlit. Modlitba totiž není nějaký druh spoléhání na Pána, že bude pracovat místo nás. Naopak, modlitbou se svěřujeme jemu, vkládáme se do jeho rukou, a to nám dodává důvěry a uschopňuje nás, abychom plnili Boží díla.

Proto modlitba za povolání je zcela jistě úkolem celého křesťanského společenství, ale měli by ji intenzivně praktikovat především ti, kteří mají věk a podmínky, kdy rozhodují o svém životním stavu, jak je tomu zvláště u mládeže.

Z tohoto důvodu je třeba modlitbu doprovázet pastoračním záměrem, který má jasné a výslovné zaměření k povolání. **Už od chvíle, kdy děti začínají poznávat Boha a kdy se utváří jejich mravní svědomí, je**

Jestliže chlapci a mladí lidé vidí kněze zaneprázdněné tolika věcmi, se sklonem k nespokojenosti a nařikání, kněze, kteří zanedbávají modlitbu a ty nevlastnější úkony kněžské služby, jak mohou získat nadšení pro kněžskou službu?

Jan Pavel II.

třeba pomáhat dětem a chlapcům, aby objevovali, že sám život je povolání a že Bůh volá některé, aby ho následovali z větší blízkosti, ve společenství s ním, tím, že se mu darují. Proto mají rodiny velký a nezastupitelný úkol a odpovědnost týkající se povolání a je třeba jim pomáhat, aby na tento úkol odpovídaly uvědomělým a velkodušným způsobem. Obdobně katechezi a celou pastorační křesťanské iniciace je třeba chápat jako bezprostřední součást přípravy povolání.

Přirozeně tento námět musí respektovat svobodu svědomí a osobní svobodu a stane se mocnějším a účinnějším, když respektuje, že po období dětství postupně přichází dospívání a pak mládí: pastorační péče mezi dětmi, na školách a univerzitách má proto svá vlastní základní kritéria v péči o povolání. Ale nakonec je to každá farnost a křesťanské společenství ve všech svých složkách a částech, kdo musí cítit odpovědnost za probouzení a doprovod povolání.

Je jasné, draží kněží, že **pastorační péče o povolání se týká v první řadě nás a že je to záležitost naší modlitby, naší služby a našeho osobního svědectví**. Je totiž nesnadné, aby se zrodilo povolání ke kněžství bez vztahu k postavě kněze, bez osobního styku s ním, bez jeho přátelství, jeho trpělivosti, jeho pečlivé pozornosti a duchovního vedení.

Jestliže chlapci a mladí muži vidí kněze, kteří se utápějí v množství věcí, mají sklon k nespokojenosti a bědování, zanedbávají modlitbu a nevlastnější úkony své služby, jak mohou získat nadšení pro kněžský život? **Jestliže naopak v nás zakoušejí radost z toho, že jsme Kristovi služebníci, naši velkodušnost ve službě Církvi, naši ochotu vzít si na svá bedra péči o lidský a duchovní růst osob nám svěřených, pocítí pobídku a otázku, zda by i pro ně to nemohla být ta lepší stránka (Lk 10,42), ta nejkrásnější volba pro jejich mladý život.**

Draží spolubratři kněží, svěřme nejsvětější Panně Marii, Matce Kristově a Matce Církve, a zvláště pak Matce nás kněží, tuto zvláštní péči o povolání. Svěřme jí stejně tak svou postní pouť a především své osobní posvěcení: Církev totiž potřebuje **svaté kněze**, aby otevřela Kristu i ty brány, které se zdají zavřené.

*Bolletino Vaticano 14. 2. 2002
(Redakčně kráceno)*

Kámen úrazu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vy říkáte: Vidíme. A tak váš hřích zůstává.

Přečti si pozorně podrobné líčení dramatických událostí, které zcela nečekaně vyvolá Ježíšův soucit s hlubokou lidskou bídou. Už sama možnost spoluúčasti při této příležitosti je pro tebe velikou milostí.

Dnešní setkání s Ježíšem má totiž pro tebe mimořádnou důležitost, a proto je třeba prosit Ducha svatého, abys přijal jeho pozvání nikoliv ze zvědavosti, nýbrž s opravdovou pokorou a učenlivostí. Jestliže tě trápí otázka, co je to, co nás tak bolestně rozděluje, můžeš dnes najít vysvětlující odpověď právě zde.

Vstoupíš totiž do situace, která rozděluje účastníky do dvou táborů, neboť jim nastavuje zrcadlo pravdy: Pán dnes veřejně prohlašuje, že přišel na tento svět soudit, aby ti, kdo nevidí, viděli, a kdo vidí, oslepli. Přišel tedy nejen uzdravovat, ale také usvědčit z hluboké duchovní slepoty ty, kteří jsou si příliš jisti sami sebou a kteří mají za to, že žádné uzdravení ani nepotřebují. Kdyby ses domníval, že se bez tohoto proměňujícího setkání obejdeš, vystavuješ se nebezpečí, že se sám zařadíš na stranu těch, kteří se zaslepeně domnívají, že vidí, ale přitom jejich hřích trvá.

Neboj přiblížit k Ježíši jako ubožák. Neboj se připustit, že můžeš být slepý od narození, protože stále ještě nevidíš celou hloubku své vlastní bídy. Nemusíš se za to stydět ani před sebou, ani před druhými. Všechny tvoje neduhy a nedostatečnosti, i ty, kterých si nejsi vědom, nejsou znamením tvého odsouzení, nýbrž jsou pro Pána příležitostí, aby se i na tobě zjevily Boží skutky.

Z tvé strany je k tomu třeba jediného: aby ses zcela otevřel Pánu a důvěřoval mu. Bláto, kterým Pán pomazá slepého, se jeví nevzhledné a ponižující jen lidským očím. Ty však je přijmi s vírou a vděčností. V plné důvěře v jeho nekonečnou moudrost, dobrotu a moc se podrob jeho slovu a vykonej to, co ti řekne: *Jdi a umyj se.*

Před tvým zrakem se náhle objevuje pravda, která tě naplňuje úžasem: až dosud zahleděn jen do sebe, byls ve skutečnosti slepý. Teď teprve vidíš, kdo jsi. Poznáváš, že ačkoliv jsi ničím sám o sobě, tvá důstojnost překračuje všechno pomýšlení, protože si tě od věčnosti zamilovala Láska, která ti dává účast na svém božství. Mohlo tě potkat něco většího?

Tvým uzdravením však teprve začíná tvá spolupráce na zjevení Božích skutků. Čím nápadnější je tvá proměna z nového vidění

skutečnosti, tím protikladnější budou reakce, s nimiž se setkáš ve svém okolí. Nesmí tě překvapit, když zjistíš, že ne všichni budou sdílet tvou radost.

Boží skutky se nikdy netýkají pouze toho, na kom se nejdříve projeví. Je-li zázračně pomozeno potřebnému, je to výzva pro všechny, aby chválili Boha. Proč by si Bůh nemohl vybrat největšího chudáčka za tlumočníka svého poselství? Ale bohužel, lidé, kteří pro své uspokojení zveličují své skutky, nelibě nesou, když se ukáže, že ty jejich jsou vedle Božích skutků ničím. Nesmíš se divit, když pak hledají všechny možné důvody, aby Boží skutky odstranili ze svých očí. Narazíš i na ty, kteří neradi vidí, když někdo prohlédl, protože se skrytě obávají, že by mohl vidět více a lépe než oni.

Je přitom přímo nápadné, čím všim si člověk může ospravedlňovat, že je možno zjevné Boží skutky odmítat. Hledají se nesrovnalosti ve všem možném, jen jedno se nepřipouští: zda není třeba hledat chybu také ve svém vlastním postoji a vytáhnout trám ze svého oka⁽¹⁾. Tragédie zatvrzelých je v tom, že odmítají uzdravení svého zraku, protože se bláhově obávají, že by patřili mezi slepé, kdyby prohlédli.

Přímou je provokuje upřímná a bezelstná prostota a usvědčující pravdivost těch, kdo vidí skutečnosti z Boží perspektivy a jsou tak posly Boží pravdy a milosti. Připadá jim to nesnesitelné, a dokonce pobuřující. Takto vyvolaná nevole může zajít hodně daleko: *Celý ses narodil v hříchu, a nás chceš poučovat?* Ale i kdyby tě vyloučili ze svého středu, nedej se tím odradit ani zastrašit. To všechno je Pánu známo a nesmí tě to tedy překvapit. Připravil na to přece své věrné: *Vyloučí vás ze synagogy, ano, přijde hodina, kdy každý, kdo vás zabije, bude si myslet, že tím uctívá Boha.*⁽²⁾

Ježíš tě však nezahrnul milostmi proto, aby tě přivedl do neštěstí. Ani když se pro nepřázeň slepých ocitneš zdánlivě na holičkách, nejsi opuštěn. Pán sám si tě vyhledá, tak jako ti sám vrátil zrak. Je tedy na tobě, abys vyznal svou víru v Syna člověka. *Je to ten, který s tebou mluví.* Padni před ním na kolena a vzdávej mu chválu a dík. On je tvůj Pastýř, nic ti nemůže scházet. I kdybys měl projít nejtemnější roklí, nemusíš se bát. Tvůj zrak nyní vidí, že i jeho hůl je tvou radostí.⁽³⁾ Nyní totiž vidíš jasně, co jsi dříve neviděl: co by ti mohlo scházet, když tvůj Pán je s tebou?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 7,5; ⁽²⁾ Jan 16,1

⁽³⁾ srov. resp. žalm 33

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sam 16,6-7.10-13a

Hospodin řekl Samuelovi: „Napln svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“ Když (Samuel) přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšímej si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nevidám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin vidí do srdce.“ Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlapi?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnými očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaz ho; to je on.“ Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

2. čtení – Ef 5,8-14

Bratři! Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je veřejně odsuzujte. Vždyť člověku je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světle. Všecko totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká (v Písmě): *Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvíti.*

Evangelium – Jan 9,1-41

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhrěšil: on sám, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřěšil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe – to slovo znamená ‚Poslaný‘. Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve vidáli žebrat, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebral?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“ On řekl: „Jsem to já.“ Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“ On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: ‚Jdi k Siloe a umyj se!‘ Šel jsem tedy, umyl se a vidím.“ Ptali se ho: „Kdo je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“ Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové

Pokračování na str. 15

Světlo z jiného světa (3)

MŮŽE ČLOVĚK NAJÍT BOHA VLASTNÍMI SILAMI?

Všichni lidé jsou nějakým způsobem náboženští: všichni hledají poslední horizont; všichni prahnou po nekonečnosti. Ale zřejmě tomu musí být tak, že z nekonečnosti zaznívá celá řada tónů, protože existuje celá řada náboženských představ. Mezi lidmi jsou také lidé s obzvláště vytříbeným sluchem, kteří mají talent zaslechnout i ty nejbzdálenější tóny a sdělit je druhým.

Dějiny znají mnoho takových jedinců. Patří k nim slavní zakladatelé světových náboženství, kteří byli obzvláště schopni naslouchat a hledat smysl: princ Gautama Siddhartha, který se v meditativním zření stal »osvíceným« (Budha); jiní mudrci východu jako Konfucius a Lao-c', dále básníci Véd; stejně tak Muhammad, kočovný obchodník, který po mnoha letech hledání, pochybností a otázek sepsal své poznatky o Bohu. Na počátku každého náboženství stojí hledající, který nějakým způsobem vycítil záchvěvy věčnosti a vtělil je do slov a obrazů, které sdělil druhým.

Ze senzibility jednotlivců, z jejich citu pro poslední věci vyvíjí se pak konkrétní náboženství. Toto tvrzení je možno dnes snadno doložit, neboť žijeme v době, kdy jsou »vynalézány« další náboženské představy. Nové sekty vyrážejí ze země a každá se domnívá, že poznala pravdu o Bohu. Zde narážíme na zásadní problém. Náboženství vznikne tam, kde někdo svoje hledání Boha vyjádří v obrazech, vyprávění a představách. Otázka však zní: Může to člověk vůbec dělat? Co opravňuje člověka, aby svou osobní zkušenost s Bohem vydával za pravdivou a pravou? Není to opovržlivé konání? Může se

člověk o sobě domnívat, že je schopen převést nekonečné Boží tajemství do svých omezených pojmů? A jak je tomu s touto jistotou: kdo vlastně zaručí, že právě tato představa o Bohu, kterou zastává ten či onen zakladatel náboženství, je správná a pravá?

Tady jsme narazili na kritiku náboženství. Již ve starověku, staletí před Kristem, kde se to jen hemžilo představami o Bohu u Egypťanů, Řeků a orientálců, byl jeden myslitel, který vyslovil kritiku. Nejsou lidské představy o Bohu prostě vysněná přání, produkt lidské fantazie? Nevyvíjí si každý člověk přesně takový obraz o Bohu, který nejlépe odpovídá jeho přání a jeho fantazii?

Tento myslitel je řecký filosof Xenofanés z Kolofónu (asi 565-470 př. Kr.). Platí současně za praotce náboženské kritiky.

Napsal: »Člověk věří, že bohové mají jeho vlastnosti, stejnou podstatu, stejný hlas a podobný oděv. Etiopan myslí, že nos boha je plochý a černý; Bulhar si ho představuje modrookého se světlými vlasy. Ale kdyby lvi a voli měli ruce a uměli malovat a provádět řemeslo, pak by koně malovali bohy jako koně, krávy jako krávy, každý podle svého vzezření...« V 19. století převzal tuto kritiku filosof Ludvík Feuerbach. Pro něho je náboženství prostě »projekce« lidských tužeb do nadrozměr-

My křesťané sice hodnotíme jiná náboženství pozitivně, ovšem natolik, nakolik skutečně a čestně hledají Boha.

Co opravňuje člověka, aby svou osobní zkušenost s Bohem vydával za pravdivou a pravou?

nosti, tedy imaginární výkvět lidské fantazie.

Přírozně je možno proti této ostré kritice leccos namítat, ale v něčem mají Xenofanés a Feuerbach i z křesťanského hlediska pravdu: I my věříme, že lidský duch sám o sobě, ať už je jakkoliv náboženský, není schopen poznat Boha. A proto je velmi pochybné jednání, když si člověk v náboženství počíná tak, jako by Boha mohl pojmout. Zcela na počátku Zjevení ve Starém zákoně nacházíme zákaz dělat si obraz Boha (Ex 20,4). To platí i dnes: protože vlastní návrh obrazu Boha (tím je míněna i duchovní představa) nemůže nikdy vyjádřit, jaký Bůh skutečně je. Bylo by to zpitvoření a zůstává tedy – podle slov Písma – určitým druhem bůžka!

My křesťané sice hodnotíme jiná náboženství pozitivně, ovšem natolik, nakolik skutečně

a čestně hledají Boha; na druhé straně jsme však skeptičtí, protože existuje vážné nebezpečí, že si dělají boha z vlastní představy, která neodpovídá plně pravdě o Bohu.

ZJEVENÍ: BŮH TOUŽÍ PO ČLOVĚKU

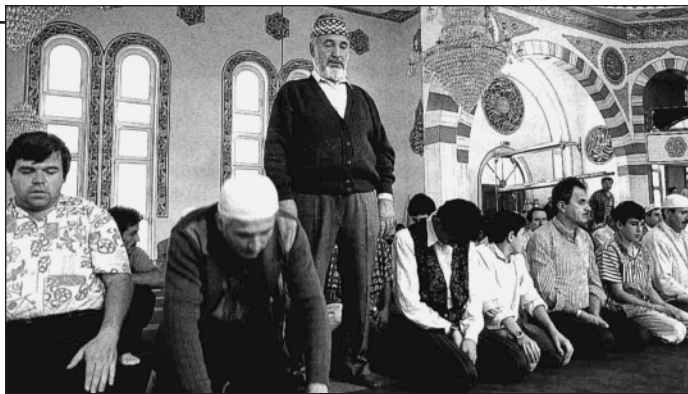
Tak mnoho náboženství! Tak mnoho představ! Tolik hledání věčnosti na tomto světě! A přece musíme oprávněně pochybovat, zda člověk skutečně může poznat Boha. Náboženství sice dávají něco tušit, směřují člověka k Bohu, ale nemohou mu dát jistotu poznání! Neboť Bůh je větší než lidské náboženské představy. Žádný jakkoliv náboženský člověk nemůže o sobě tvrdit, že zná celou pravdu o Bohu! A jak je tomu s křesťanstvím? Poznáváme Boha jen tak »nějak«? Jsme také jedno z náboženství jako ta ostatní, která se domnívají, že o Bohu »něco vědí«?

V tomto bodě narážíme na něco pro nás rozhodujícího a fascinujícího: je to zázrak Zjevení. Křesťanství chápe samo sebe ve své podstatě jako náboženství *Božího Zjevení*.

Věříme, že Bůh odhaluje sám sebe, že se nám lidem ukázal: ON sám! A věříme, že právě toto sebezjevení je tím, co nás ode všech jiných náboženství odlišuje.

Jsou ovšem také náboženství, která tvrdí, že obdržela od Boha poznání skrze »zjevení«. Tak Muhammad zažil několikrát něco jako zjevení: archanděl Gabriel prý mu zjevil Korán. I většina nových hnutí a sekt se odvolává na božská zjevení. Například Josef Smith, zakladatel mormonů, tvrdí, že mu anděl předal »knihu Mormon«, která obsahuje nové zjevení. Musíme tedy pojem »zjevení« blíže vysvětlit. Především se musíme snažit pochopit, proč je v naší víře Boží Zjevení něčím zvláštním a nesrovnatelným.

Pomůže nám pohled do Bible: Již Starý zákon je plný zážit-

Jsou ovšem také náboženství, která tvrdí, že obdržela od Boha poznání skrze »zjevení«.

ků zjevení. Všechny tyto danosti vykazují společné znaky. Především je nápadné, že všechna zjevení se uskutečnila ve formě *překvapení*. Náhle přichází Bůh, zcela bez žádosti a nečekání! Vstupuje do života s dynamikou, která se podobá přepadení. Ať už se jedná o Abraháma, který byl vyvolen Bohem jako stařec, aby se stal praotcem celého velkého národa (Gen 17,5), nebo Mojžíš, který byl povolán z pastvin svého tchána Jitro. Překvapivě a bez ohlášení se zjevuje bezejmenný Bůh a dává si v hořícím keři jméno *Jsem ten, který jsem* (Ex 3,14).

V příběhu povolání mladého Samuela ve chrámu v Šíle (1 Sam 3) je toto nečekané Boží zjevení popsáno podrobně: Mladého Samuela osloví Bůh třikrát. Třikrát mu nepřijde na mysl,

Náhle přichází Bůh, zcela bez žádosti a nečekaně! Vstupuje do života s dynamikou, která se podobá přepadení, jako u Abraháma.

že by to mohl být Bůh, probudí raději starého kněze Eliho ze spánku. Božím zjevením zasažený člověk reaguje překvapeně, nejednou se dokonce brání. Jeremiáš se vzpírá Božímu volání: *Ach, Hospodine, já neumím mluvit, jsem mladý* (Jer 1,5); a Izaiáš, který je zaskočen viděním Božího trůnu, vykřikne: *Běda mi, jsem ztracen!* (Iz 6,5). Seznam těch, kteří reagovali na Boží oslovení úlekem, by mohl dlouho pokračovat: sahá od Jonáše, který se dá dokonce na útěk, až po úlek Panny Marie při pozdravu anděla, až k spontánnímu povolání učedníků u Genezaretského jezera a až ke sražení Pavla z koně před branami Damašku.

Tyto lidské reakce nám odhalují něco důležitého: že je to totiž *skutečně Bůh*, který svou suverenitou *sám od sebe* oslovuje člověka. Iniciativa je na straně Boha. On jedná, on je aktivní, on vstupuje do každodenního lidského světa. Nikde v Písmu nečteme, že by se proroci rozjímáním domáhali kontaktu s božstvím. Zde touží nikoliv člověk po Bohu, nýbrž Bůh po lidech. A tento Bůh vstupuje doprostřed světa. To je zvláštnost biblického Zjevení: Zjevení nespočívá v tom, že člověk se dohmatá, domedituje k Bohu. Pohyb probíhá opačným směrem: Bůh přichází sám od sebe k člověku: svobodně, suverénně a neočekávaně. Je to jakýsi druh »přednosti« Božího jednání. Janovo evangelium tuto přednost vystihuje: *Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás!* (Jan 15,16).

(Pokračování)

Posledních sedm dní světa

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Ale po mnoha milionech let člověk natolik zmoudřel, že si řekl: Proč ještě mluvit o Bohu? Beru svou budoucnost do svých vlastních rukou. Učinil tak a tehdy začalo posledních sedm dní světa.

RÁNO PRVNÍHO DNE

stanovil člověk, že bude svobodný, dobrý, krásný a šťastný. Už ne jako obraz Boží, ale jako Člověk. A protože v něco věřit musel, uvěřil ve svobodu a ve štěstí, v kalkule a bohatství, v burzu a pokrok, v plánování a bezpečnost. Zabezpečil se raketami a atomovými hlavicemi.

DRUHÉHO DNE

zhynuly ryby ve vodách otrávených odpady, ptáci chemickými prostředky, které měly vyhubit škůdce, zvěř od mračen škodlivých zplodin, mořští živočichové od naftových skvrn a odpadů na dně oceánů, protože byly radioaktivní.

TŘETÍHO DNE

uschla tráva a listí na stromech, mech na skalách, květy v zahradách, protože člověk narušil koloběh přírody. Byl to malý omyl v jeho výpočtech, ale než ten omyl našel, vyschly řeky...

ČTVRTÉHO DNE

zahynuly tři ze čtyř miliard lidí, jedni na nemoci, které si člověk vypěstoval a někdo zapomněl zavřít zkumavky určené pro příští válku. Jiní zemřeli na léky, které museli brát příliš často. Další pomřeli hladem, protože někdo schoval klíč od sýpek. A ti, kteří zůstali na živu,

proklínali Boha, který přece slíbil štěstí a říkal, že je milosrdný.

PÁTÉHO DNE

poslední lidé stiskli červené tlačítko, protože se cítili ohroženi. Plamen strávil zemi, hory hořely, moře se vypařila, ve městech se dýmilo z černých nebetých skeletů. A andělé v nebi viděli, jak modrá planeta zrudla, pak zhnědla a nakonec zšedla v popelu. A přerušili své písně a chvalozpěvy.

ŠESTÉHO DNE

zhasly plameny. Dým a popel usedl a opět uvolnil místo slunci, měsíci a hvězdám. Poslední švábi, kteří přežili někde v betonovém bunkru, zhynuli horkem, které nesnesli.

SEDMÉHO DNE

nastal mír. Konečně. Země byla pustá a prázdná, rozervaná a rozpukaná. A lidský duch bloudil jako upír chaosem. A hluboko v pekelných propastech si dábelké čelisti vyprávěly fascinující dějiny člověka, který vzal svůj osud do svých rukou, a jejich škodolibý chechot zněl vysoko až pod nebeské kůry.

KTERÝ DEN JE DNES?

Jorg Zink

Z Droga 41/98

přeložil-lš

»Kníže tohoto světa« u apoštola Jana

Existence ďábla získává v naší společnosti stále větší pozornost. Je to téma velkého významu pro současnost. Nicméně přímo v katolické církvi je mnoho těch, kteří v existenci ďábla nevěří, jak zdůrazňuje P. Amort. Dokonce vystupují exegeti, kteří pokládají existenci ďábla za »překonaný problém«. Již v roce 1986 uveřejnil exegeta Hubert Haag knihu s příznačným titulem: *Rozloučení s ďáblem*.

Abychom lépe pochopili existenci ďábla, vyplatí se nahlédnout, jak o něm hovoří vyvolený miláček Páně, apoštol sv. Jan. Budeme sledovat tuto otázku v jeho rozličných spisech: evangelium, listech a v Apokalypse.

Pro Janovo evangelium je příznačné, že jeho teologie je v podstatě **kristologie**: Slovo se stalo tělem a následně potkává na této zemi mocnosti zla. Jan dává tomuto zlu ve svých různých spisech čtyři jména: »ďábel«, »zlý«, »kníže tohoto světa« a »Satan«.

Třetí z těchto titulů ukazuje, že svět, místo, kde Satan působí, je prakticky proniknut touto tajemnou mocí.

Začneme však Janovým evangelium: V 8. kapitole nacházíme ve 44. verši výpověď, která se pak vrací v jeho dopisech: *On byl vrah od začátku* (srov. také 1 Jan 3,8). Tento verš nás odkazuje na knihu Genesis, kde vyprovokuje hřích, který byl spáchán v ráji, a dále na Kainův vražedný skutek. Pro Jana byl Kain »něčím« nebo »někým« k tomuto činu dohnán; podobně jako Adam a Eva, kteří byli svedeni »hadem«. Ve Starém zákoně stojí: *Jen ďáblou zavislostí přišla na svět smrt* (Mdr 2,24). Toto vysvětlení uvádí i Jan (1 Jan 3,12).

Když pak Jan vypravuje o Ježíšově životě, několikrát ukazuje, že jeho podstatným protihráčem je »kníže tohoto světa«.

Jsou zde tři působivá místa. Jan píše ve svém evangelium (12,30) ve zprávě o konci veřejného Ježíšova působení: *Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen* (12,30n). Ježíš ví, že ho »zástupci ďábla« usmrtí a že dochází k rozhodujícímu střetu. Dále (v 14,30) čteme: *Přichází vládce tohoto světa*. Jeho vláda bude mít krátké trvání, jen po dobu jeho umučení. Pak bude definitivně poražen. Proto Ježíš posílá své přátele při poslední večeři: *Ale buďte dobré mysli: Já jsem přemohl svět!* (Jan 16,33). Kníže tohoto světa bude ze svého panství vypuzen. Zmrtvýchvstáním bude moc ďábla poražena.

Nejvýstižnější výroky o moci zla nacházíme ve čtvrtém evangelium v osmé kapitole ve verších 43 a 44. Při velkém střetu mezi Ježíšem a farizeji v jeruzalémském chrámě Ježíš říká: *Proč nerozumíte mé řeči? Protože nemůžete slyšet mé slovo. Váš otec je ďábel a vy chcete dělat to, co váš otec žádá. On byl vrah od počátku a nedrží se pravdy, protože v něm pravda není. Když*

mluví lež, mluví z toho, co je mu vlastní, protože je lhář a otec lži. Protože se zcela uzavřel pravdě, není vůbec paprsku světla, který by mohl do něho proniknout. Jak říká Dante v Božské komedii (Peklo 34,28-29), v protikladu k převládajícím představám se nachází nikoliv uprostřed plamenů, nýbrž v ledu. Neboť

podstatu jeho bytosti představuje nikoliv teplo, nýbrž chlad. Je to bytost zcela uzavřená do sebe: uzavřená v ledu, bez vztahu k vnějšímu světu, ke skutečnosti, k Bohu.

Pravda je pro Jana historická skutečnost, událost, děj zjevení. V protikladu k ďáblu, který říká *jen to, co má ze sebe*, Kristus sám ze sebe nedělá vůbec nic: On přináší světu pravdu, plán někoho jiného, plán Boha, svého Otce. A plní jeho vůli tím, že zjevuje sám sebe jakožto jednorozrozeného Božího Syna, a tak odhaluje Boží plán spásy. Ďábel naopak je zcela uzavřený do sebe, proto v něm není pravda. On je v naprosté temnotě. A Jan ho nazývá *otcem hříchu*.

Osoba, která ďábla takřka fyzicky představuje, je Jidáš. Když Ježíš poukazuje na zrádce (Jan 6,70), říká: *Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je ďábel*.

Kdo se staví proti Kristu, ať jsou to jeho krajané, kteří ho neuznávají, nebo Jidáš, který ho zraňuje, ty všechny Jan »demonizuje« (srov. Jan 13,1-3). Jidáš je *vtělením* ďábla, který přišel na svět, aby vystoupil proti Božímu Synu.

Jak Ježíš oznamuje při poslední večeři, přichází od Otce a jde zpět k Otcovi. A právě do tohoto pohybu zasahuje ďábel: Jidáš. *Po tom soustu vstoupil do něho Satan... On pak vzal sousto a hned odešel. Byla noc.* (Jan 13,27.30). Svatý Augustin to komentuje tak, že Jidáš sám je noc, temnota, ďábel.

Nyní si všimněme Janových listů. Ve svém prvním listě, který je delší, říká Jan, že k Církvi (srov. 1 Jan 3,10) patří děti Boží a děti Satana. Zástupci Satana jsou však »antikristi«. Jan je první, kdo razí tento pojem (1 Jan 4,3). Hlavní hřích, hřích antikristů, spočívá v tom, že napadají Ježíše Krista. Zapírat Ježíše Krista je ďábelské.

Vy jste přemohli zlého ducha, připomíná Jan těm, kteří uvěřili v Krista (1 Jan 2,14). A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra (1 Jan 5,4).

V druhém listě Jan potvrzuje: *Mnoho svědků se objevilo ve světě, kteří nevyznávají Ježíše jako Mesiáše, jenž přišel v těle. Jsou to svědci a antikristi (2 Jan 7).*

Nakonec se otázka ďábla

vrací také v Apokalypse. Ve dvou ze sedmi církevních obcí, o kterých se Apokalypsa zmiňuje, je přítomen ďábel: totiž ve Smyrně, kde stojí ďáblůva synagoga (Zj 2,9), a v obci Pergamon, kde stojí ďáblův trůn (Zj 2,13). Ďábel rozpoutává v celém světě boj, pronásleduje Ženu, která představuje Církev, ale také Marii, Matku Ježíšovu. (Zj 12,1-7). Je ale poražen. Nakonec je *starý had - ďábel nebo Satan svržen do propasti* (Zj 20,2n). Tím je naplněn čas a Kristus definitivně vítězí ve své Církvi. Nyní se zjevuje Boží Syn a Nevěsta Beránka v nebeském Jeruzalémě, který sestupuje z nebe. Tím začíná nové nebe a nová země.

Ďábel, kníže tohoto světa, definitivně ztratil svou moc. Musel se podrobit Beránkovi, který je *Pán pánů a Král králů* (Zj 17,4), který je pravým Pánem světa, skrze něhož byl svět stvořen.

Z 30giorni 2/96
přeložil -lš-

Kdo se koho bojí?

Proti ďáblu se vzepřete, a uteče od vás (Jak 4, 7).

Bratři, kdysi jste byli tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte tedy jako děti světla. Nemějte účast v neplodných skutcích tmy, spíše je veřejně odsuzujte. Když se něco veřejně odsoudí, na světle se ukáže, co to je. Všechno totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé (Ef 5, 8-14).

Tato slova slyšíme v druhém čtení čtvrté neděle postní. Odhalovat skutky temnoty je tedy naší povinností, pokud chceme patřit mezi děti světla. Není to tedy projev strachu, neboť děti světla k němu nemají žádný důvod. Spíše je možno předpokládat strach tam, kde mohou vyjít na světlo skutky temnoty.

Celý pozemský život Božího Syna byl soubojem s ďáblem, který ho ohrožoval ho od samého počátku jeho pozemské existence. Útočil na něho po celou dobu jeho veřejného působení prostřednictvím jeho nepřátel. Pán však ho neúprosně vyháněl a odhaloval, aby ho svou smrtí a zmrtvýchvstáním definitivně přemohl.

Stejně jako Pána ohrožuje Zlý i jeho mystické tělo v jeho jednotlivých údech i jako celek. Bez této skutečnosti nelze pochopit smysl lidského života.

Ďáblova ofenzíva v současné době spočívá v jeho mimořádném úsilí o strukturální uchopení moci. Největším Satanovým úspěchem je, že nahradil své bezprostřední působení, které vedlo původně ke strachu z ďábla, neviditelným a uklidňujícím působením. Jeho působení se zcela jakoby nehlučně šíří ve společenské rovině, aniž by neso podpis »vládce tohoto světa«, protože se přitom skrývá za druhé: posluhuje si svými lidskými »agenty«, které rozmisťuje na strategicky důležitých místech jak v Církvi, tak ve společnosti. Všechno se děje ve stylu diskrétního generálního ředitele, o kterém nikdo neví, ale který drží v rukou všechny nitky, aniž sám zjevně vystupuje.

Tato proměna se stala velice rychle. Společnost byla před nepříliš dávnou dobou náboženská a především křesťanská. Mezitím se stala do té míry laicistickou, že nepotlačitelné náboženské potřeby uspokojuje dokonce výslovně sebevražděným satanským způsobem (ať už jsou to sebevraždy sekt, nebo teroristů).

Moderní civilizace si zakládá na vynášení člověka a odstranění osobního pravého Boha. Renesance nahradila humanismus teismem, který pak přerostl v racionalismus, pozitivismus a nakonec v marxistický ateismus i v západní ekonomický materialismus (které se mezi sebou jen docela málo liší, jak říká Chesterton).

Pokoušení dědičného hříchu, který byl změněn v krásný mý-

tus, nabylo v našem světě uchopitelnější podoby. Označilo transcenci za zničující diktaturu a za přízrak, který je třeba rozptýlit. Bůh, Stvořitel a pramen všeho dobra, byl prohlášen za tyрана, kterého je třeba vymazat z lidského svědomí, neboť právě zde prý je původcem všeho trápení. Na místo díkůvzdání nastoupila nedůvěra; místo souhlasu odmítání; místo dětinné lásky vzpoura; místo »Ať žije Bůh!« přišlo »Smrt Bohu!«; místo pokory dětí Božích pýcha z vlastní emancipace.

Na všeobecném přijetí tohoto lživého sebevědomí pracuje ďábel usilovně prostřednictvím svých lidských spolupracovníků, kterým pomáhá dosáhnout takového postavení a vlivu, aby mohli působit co neúčinněji. Jedním z důležitých polí ďáblova působení uvnitř Církve je útok na kněžskou službu. Vyvolává jednak odpady, jednak deformaci kněžského povolání na psychosociální moderátory sekularizovaných společenství. Odvádí je od každodenního slavení Eucharistie. V tom smyslu se snaží ovlivňovat jejich přípravu v seminářích »otevřených

V dnešní době jsou potřebné nové formy postu. Je potřebný nejen půst od jídla, ale také půst od slov, půst od myšlenek a půst od představ.

Jednoho dne zjistíme, že žádná modlitba, kterou jsme vyslovili s vírou a pokorou, nebyla marná. Není třeba se starat o to, zda byla vyslyšena. To už je záležitost samého Boha.

Démonickou válku a terorismus je možno přemoci jen modlitbou a postem, jak to řekl Ježíš, když osvobodil posedlého.

Jedinou »svatou válkou« křesťanů je úplné obrácení.

Půst je především znamením lidské a křesťanské solidarity, neboť přivádí člověka k tomu, aby prožil dobrovolně to, co miliony lidí musí z důvodu bídy prožívat nuceně.

Raniero Cantalamessa

současnému světu«. Podařilo se mu geniálně zneužít a překroutit výsledky 2. vatikánského koncilu: záhy po koncilu 40 000 kněží opustilo kněžskou službu! Řada teologů vypověděla poslušnost učitelskému úřadu Církve, vznikla protestní hnutí rozvracející církev zevnitř. Zaútočil úspěšně na samu svátostnou podstatu Církve, plíživě, ale systematicky likviduje svátosti a vtiskuje Církvi charakter spolku či sdružení. To všechno vyvolává bolestné rozdělení uvnitř samotné Církve. (*)

Jak čelit této jeho morové nákaze? Především tím, že ji včasně a pozorně diagnostikujeme, uvědomujeme si jasně Nepřítelovy taktiky a podoby.

Kdykoliv se však někdo pokusí poodhalit závoj a masky, za kterými se skrývá Zlý a jeho živé nástroje zde na zemi, objeví se dvojitá reakce: zatímco lidé dobré vůle jsou vděční za odhalenou pravdu a oceňují odvahu, kterou to vyžaduje, jiní se snaží takové informace všemožným způsobem potlačit, zpochybnit, zlehčit. Jedním z prostředků jsou pokusy diskvalifikovat autory mimo jiné tím, že se jim předhazuje domnělý strach, jako by k takovým odhalením docházelo naopak ze zbabělosti. Dát průchod světlu není projevem

strachu, nýbrž touhy po pravdě. Strach naopak dává najevo ten, kdo se bojí světla, aby nebyla rozpoznána pravá tvářnost zla.

Posuďme, zda naši papežové mluví ze strachu, nebo z odvahy vzepřít se ďáblu.

»*Odstup, satane!* (Mt 4,10). Rozhodné Ježíšovo chování představuje pro nás příklad a výzvu, abychom ho následovali s odvážnou rozhodností. Démon, „kníže tohoto světa“ (Jan 12,31), pokračuje i dnes ve své podlé aktivitě. Každý člověk je kromě vlastní žádostivosti a špatného příkladu druhých pokoušen také od ďábla, a to tím více, čím méně je při tom pozorován. Jak často člověk přímo s lehkostí podléhá klamnému lákání těla a zla, a pak zakouší trpká zklamání! Je třeba být bdělý a reagovat pohotově na každý útok pokušení.«

Jan Pavel II. dne 17. 2. 2002

»Nesmíme mít strach prapůvodce všeho zla pojmenovat jménem: ZLÝ. Jeho taktika, kterou na nás používá, spočívá v tom, že se nechce zjevně ukázat, aby tak zlo, které od samého počátku rozsévá, se rozvíjelo stále více skrze samotného člověka, skrze systémy, skrze vztahy mezi lidmi, třídami a národy, a aby se tak zlo stávalo stále více vinou *strukturální* a bylo ji možno stále méně identifikovat jako *osobní*. Tak, aby se člověk v určitém smyslu cítil zbaven své viny, a přitom byl do ní ve skutečnosti stále více zapleten.«

Jan Pavel II.: Apoštolský list Parati semper k Mezinárodnímu roku mládeže z 31. března 1985

»Tváří v tvář situaci, ve které se dnes Církev nachází, máme pocit, že mnoha trhlinami vnikl do Božího lidu dým Satanův. Vidíme pochybnosti, nejistoty, problémy, starosti, nespokojenost, osočování. Církev už nepoživá důvěry, důvěřuje se

spíše prvnímu lepšímu prorokovi, který promlouvá z tribuny nějakého sociálního hnutí nebo novin (...) a zapomíná se přitom, že již máme pravý život. (...) Pochybnost pronikla do svědomí těmi okny, která měla být otevřena světlu. Pochybnosti přišly prostřednictvím vědy a kritiky, ačkoliv ty jsou určeny právě k tomu, aby nám darovaly pravdy, které nejen že nás nevzdalují od Boha, ale dokonce nám mají pomoci, abychom ho ještě více hledali a ještě intenzivněji chválili (...) Nauka se stává pramenem zmatků, a někdy dokonce absurdních protikladů. Holedbáme se pokrokem, abychom jej pak mohli zničit o to podivnějším a radikálnějšími revolucemi.

Věřilo se, že po koncilu zazáří nad církevním děním slunce, ale místo slunce se dostavily mraky, bouře, zatmění, epidemie, nejistoty. Hlásáme ekumenismus, ale rozdělujeme se stále více jeden od druhého. Usilujeme o to, abychom prohlubovali propasti, místo abychom je zasypávali.

Jak k tomu mohlo dojít? Ne přátelská síla, která se jmenuje „*Ďábel*“, se vloudila: ona tajemná bytost, o které hovoří sv. Petr ve svém listu (1 Petr 4,8-9). (...) Jsme přesvědčeni o působení Satana, který je činný ve světě, aby utlumil a zpochybil plody

ekumenického koncilu, aby zabránil Církvě v tom, hlásat svoji radost: radost nad tím, že si je opět jista sama sebou.«

Pavel VI. v promluvě 29. července 1972

»Hřích, Satan (...) spočívá v odmítnutí pravdy o Bohu, kterého poznáváme světlem rozumu a ze Zjevení jako nekonečné dobro, podstatu lásky a svatosti. Hřích je tím větší, čím větší byla duchovní dokonalost a poznávací jasnozření intelektu andělů, čím větší byla jejich svoboda a jejich blízkost k Bohu. Tím, že Satan odmítl poznanou pravdu o Bohu úkolem své svobodné vůle, stal se kosmickým „*lhářem*“ a „*otcem lži*“. Proto žije v radikálním a nenávratném popření Boha a usiluje vnutit stvoření své tragické popření Dobra, kterým je Bůh. (...) V důsledku hříchu prarodičů získal tedy tento svržený anděl v určité míře vládu nad člověkem.

Chceme také poukázat na přítomnost Satana v dějinách lidstva, přítomnost, která se všeobecně vyhocuje, když se člověk a společnost vzdalují od Boha. Vliv zlého ducha může být hluboce a temně skryt v jeho díle: odpovídá jeho zájmům, aby zůstal nepoznan. Zvláště ní dovednost Satana ve světě spočívá v tom, že svádí lidi, aby

jeho existenci popírali, a to se mu daří ve jménu racionalismu a jiných ideových systémů.«

Jan Pavel II. při generální audienci 13. srpna 1986

Kdykoliv skončí epocha tyranické nadvlády zla, společnost stihá největším pohrdáním ty, kteří se nositelům zla propůjčili ke spolupráci. Po druhé světové válce byli označeni jako »*kolaboranti*«, po pádu komunismu jako »*spolupracovníci STB*«. Dříve nebo později nadejde den, kdy skončí vláda »*knížete tohoto světa*« a před tváří všech se vyjeví zcela nepokrytě, kdo byli jeho spolupracovníci. Jestliže se po každém desátku růžence na prosbu Matky Boží modlíme za ty, kteří Božího milosrdenství nejvíce potřebují, pak jsou to právě tito satanovi spolupracovníci. S tímto vědomím se za ně modleme o to vroucněji a naléhavěji. Ale modleme se i za sebe. Mámeli se čeho obávat, pak se máme obávat toho, abychom se pro svou nedostatečnou křesťanskou uvědomělost, pohodlnost, zbabělost či kariérismus jakýmkoliv způsobem nepodíleli na spolupráci se Zlým.

Pozn:

(*) Při domovní prohlídce italské zednářské lóže P2, kolem níž propukl skandál, byly objeveny dokumenty, na kterých jsou jmenovitě uvedeni nejvyšší církevní hodnostáři včetně data a čísla protokolu o jejich vstupu do lóže. Jsou mezi nimi kardinálové, arcibiskupové, biskupové a další preláti včetně osobního sekretáře Pavla VI., vedoucího komise pro aplikaci liturgické reformy a dalších. Většina z nich se stala členy této mafie v letech 1960-1969, tedy ponejvíce v období konání 2. vatikánského koncilu.

Prameny: Laurentin, R.: *Le démon, mythe ou réalité?* Libraire Arthème Fayard 1995.

Steinhauser, K.: *Die legale Mafia*, Eigenverlag, Wien 1990.

-ra-

Svatý poutník

Řím, 30. dubna 1783. V tichu své pracovny chystá se kardinál De Bernis, velvyslanec jeho královského majestátu krále francouzského u Církevního státu, poslat informační nótu do Versailles ministru zahraničí, hraběti de Verennes: »Od 16. tohoto měsíce jsme zde v jednom kostele ve městě svědky divadla, které jedny povznáší a druhé rozhořčuje...«

Onoho dne přinesl *Diario Romano*, v oné době slavný měsíčník Giovanniho Chrace, tuto zprávu: »16. dubna 1783 zemřel Benedikt Josef Labre, narozený v Amettes, farnost sv. Sulpicia v diecézi Boulogne. Zabylo mu nevolno, když se modlil v kostele Santa Maria ai Monti, a i když mu několik věřících přispěchalo na pomoc, brzy nato zemřel. Byl zde nejdříve vystaven a 20. t. m. uložen do zvláště vytvořeného hrobu *a cornu epistolae* (na epistolní straně) hlavního oltáře, uctíván vším římským lidem.«

Jednalo se o 35 let starého Francouze. Žil z almužen jednoho zbožného kněze, opata Manciniho, který ho našel pod jedním obloukem Kolosea a přemluvil ho, aby si našel útulek v hospici u kostela sv. Martina ai Monti, kde se poskytoval asyl několika tulákům potulujícím se římskými ulicemi.

Proč tedy tolik vzruchu kolem tohoto »Labre nebo Labré z diecéze Boulogne«, bývalého novice opatství u Sedmi pramenů? »Je to manévr jezuitů,« píše kardinál. »Ti ho vynesli z temnot anonymity. Po jeho smrti,« píše dále, »rozšířila se rychlostí větru pověst o jeho svatosti po celém městě, což, jak se zdá, dokazuje, že vedoucí roli zde sehráli právě jezuité, kteří vrhli svůj pohled na zbožného žebráka, aby ho využili ke svým cílům. Můžeme mít za to, že tato zbožná komedie bude záhy u konce...«

Mohli však skutečně jezuité, kteří byli na nátlak poloviny

evropských dvorů zrušení Klementem XIV. v roce 1773, inscenovat tuto »zbožnou komedii«? Ctihodný diplomat se nenamáhal vysvětlovat, jak je to možné, že se sešlo tak mnoho lidí, aby uctivali »v cárech oblečeného žebráka«, jakým je tento neznámý Francouz, který neměl střechu nad hlavou a trávil svůj život tím, že pendloval mezi Řimem a Loretem a navštěvoval při tom kostely a svatyně a pamatoval tak důsledně na plnění všech svých náboženských povinností, že si vysloužil podezření z jansenismu.

A přece podal o oněch na události bohatých dnech 3. května jeden lékař jinou verzi v dopise, který poslal své sestře, karmelitánce v Cavaillonu ve Francii: »Němí mluví, slepí vidí, ochrnutí a vodnatelní jsou v okamžiku uzdravování. Minulou neděli byla jedna vodnatelná uzdravena na kameni, který přikrývá jeho hrob. A stejně jako jiní, i nevěřící jsou dojata k slzám. Nikdo tu něco podobného neviděl. Je tu zapotřebí strážců pořádku, aby udrželi davy na uzdě.«

A opravdu, po jeho smrti se udály věci dosud opravdu nevidané. Ani na pohřbu Filipa Nerihy nebylo takové množství lidí. Už si zvykli vídat ho všude, kde se konala čtyřicetihodinová pobožnost před vystavenou Největější svátostí. Ve skutečnosti

Santa Maria ai Monti

Benedikt Josef Labre

však Benedikt Josef vedl samotářský život a jeho skromnost v ústraní vedla k tomu, že ho doopravdy nikdo neznal. To všechno však nijak nevysvětlovalo nevidanou účast lidu v oněch dnech.

Ve středu ráno Svatého týdne 16. dubna 1783, v den své smrti, dovlék se Benedikt z posledních svých sil z hospice do kostela Santa Maria ai Monti, aby se zúčastnil četby pašijí. Když ho přítomní věřící viděli, jak se, smrtelně bledý, sotva drží na nohou, nikdo nevěřil, že se dožije konce bohoslužby. Ale Benedikt se zhroutil teprve na chrámových schodech a odtud ho odnesli do domu řezníka Zaccarelliho ve Via dei Serpenti, který poutníka znal. Zde Benedikt skončil při večerním klekání, když předtím přijal poslední pomazání.

»Byl to významný mrtvý,« napsal o něm jeden světcův

životopisec jménem Coltrado, »který zesnul ve středu Svatého týdne roku 1783 ve věku 35 let a 21 dnů, když zvony zvonily k večernímu Salve Regina, krátké modlitbě, kterou nařídil papež Pius VI. blahé paměti, aby se svatá Panna přimlouvala u Boha o ochranu potácející se lodičky svatého Petra.«

Chudý ze čtyřicetihodinových pobožností

O tom, co následovalo, vyplatí se přečíst si zápisy Agnes De La Gorce, nejznámějšího životopisce Benedikta Labre: »Řím se probudil. Ulice se plnily dětmi. Přicházely sem proudem z chatrčí a chýši a volaly: „Svatý je mrtvý!“ Byly to tytéž děti, které žebráka urážely a posmívaly se mu. Prodáváči ryb informovali kolemjdoucí o smrti svatého. Ale kterého svatého? No přece „poutníka Matky Boží“ „kajčnicka z Kolosea“, „nového Alexia“, Benedikta, svatého Francouze. Na Via di Serpenti se zvedl ohlušující křik: Blahoslavený! Blahoslavený! Zaccarelli vyprázdnil kapsy ubožáka a pořídil seznam všech věcí. Věřící masově proudili do světnice za zemřelým. „Knihovna“ poutníka obsahovala breviář, latinské vydání *Následování Krista, Průvodce křesťanským životem* od dominikána Ludvíka z Grenady, duchovní traktát Jana Justa Laspergia *Listy Ježíše Krista věrným duším*, knihu o křížové cestě a pobožnost k Sedmibolestné Panně Marii. A pak ještě svaté obrázky: Jezulátko z Aura Coeli, Panna Maria z Loreta, Vykupitel nesoucí kříž a významné ručně psané modlitby: modlitba, ve které Kristus nabízí věčnému Otci svou krev, vzbuzení víry, naděje a lásky, které kajčnick ve dnech duchovní opuštěnosti napsal čtyřikrát. Byly tu i stříbrné a měděné mince, jeden rozpadající se almanach, pomerančové a citronové kůry a ztvrdlá kůrka chleba. (...) Lidé chválili nejen Benedikta, ale i rodinu Zaccarelli: „Buďte

pochválení, že máte světce! Chvála vám, kteří máte takový poklad!“ Privilegovani střežili Benediktovy ostatky. Spolubratři Panny Marie Sněžné oblékli zemřelému bílé šaty. Konečně umytý obličej měl výraz hlubokého míru. Vypravuje se, že řádové sestry Maestre Pie dei Goti, které poklekly u jeho lože, nenašly sílu modlit se *De profundis* a místo toho zanotovaly *Gloria Patri*. Když nastal večer, přenesli bratři od Panny Marie Sněžné tělesné ostatky světce do kostela Santa Maria ai Monti. Celá čtvrť byla jako elektrizovaná. Byla tu hlučná tlačenice jako při nějakém divadle.(...) Zaccarelli konečně dosáhl toho, i když ne bez obtíží, že světec našel místo svého posledního odpočinku v kostele Santa Maria ai Monti, zde v té svatyni, která mu byla nejdražší. Ale i obě farnosti, San Salvatore ai Monti a San Martino ai Monti, uplatňovaly nárok na mrtvolu světce. Dům, kde Labre zemřel, patřil do jedné a hospic Mancini do druhé. Ale věřící od Santa Maria ai Monti a příznivci Benedikta dokázali prosadit svou. (...) A tak na Zelený čtvrtek 1783 bylo možno vidět před kostelem Santa Maria ai Monti skupinu kramářů, kteří vypadali jako bandité a kteří střežili svého žebráka Benedikta, aby ho nikdo nemohl ukrást. Ve svých kutnách měli ukryté zbraně, aby je v případě potřeby mohli použít. Ale nikdo nebránil průvodu, který šel do kostela. Konečně byl svatý zde... Od Zeleného čtvrtku až do velikonoční neděle byl zde vystaven. (...) Korsičtí vojáci, kteří drželi stráž u římských městských bran, byli povoláni ze svých kasáren, aby udržovali pořádek, a často si nevěděli rady a rozdávali rány. Bylo slyšet volání: Milost! Milost! Nesli tu nosítka s nějakým nemocným.

Toho roku nebylo možné konat v Santa Maria ai Monti obřady Svatého týdne. Proudly

Dům řezníka Zaccarelliho ve Via dei Serpenti

poutníků neustávaly a zázraků přibývalo každým dnem. Do 30. června jich napočítali 136.«

V samotě své pracovny psal kardinál De Bernis 4. června: »Nemůže být pochyb, že příčinou tohoto pozdvižení, které se tu dělá kolem četných zázraků, je strana římských jezuitů. Ty zázraky se připisují žebrákovi Benediktu Josefu Labrovi z diecéze Boulogne.« Když vlny nadšení po třech měsících poněkud opadly, měl De Bernis hned vysvětlení. Dne 29. června napsal: »Podezření z jansenismu zřetelně zchladilo nadšení strany jezuitů, která šířila do světa zprávy o svatosti a domnělých zázracích francouzského žebráka. Dav, který se shromažďuje u jeho hrobu, je den ode dne menší. Bezpochyby tomu bude tak, že zbývající fanatismus zajde sám od sebe, aby nemuseli přiznávat, že šlo o hrubý podvod (...) Jak jsem předvídal, nebude mít tato historika dlouhého trvání a dostane komické vyústění, protože po odchodu jezuitů přitáhne strana jansenistů, aby vyhlásila nějakého svého učedníka za divotvůrce. Fanatismus je schopný všeho, ale náboženství trpí tím, že je zneuctěno před očima heretiků a nevěřících.« Jenže mezitím Benediktova pověst již překročila Alpy a dorazila do Amettes, obce, kterou Benedikt opustil před 14 lety, aby se sem již nikdy nevrátil.

»Následujte vnuknutí milosti«

Benedikt Josef Labre se narodil 26. března 1748 ve Francii. Byla to revoluční léta. Po

prvních rocích života, které strávil u své rodiny, odešel za svým strýcem, který byl knězem a duchovním pastýřem v malé obci Erin blízko rodného místa. Zde začala jeho výchova, která podle přání rodiny ho měla dovést do lůna světského kléru. V těch letech se učil latině a Písmu svatému. Četba knih ze strýcovy knihovny v něm probudila přání stát se mnichem, ale toto přání nikdy neuskutečnil. Byla to například kázání patera Le Jeune, oratoriána, kterému říkali Slepý, který byl k sobě velice přísný a který si ukládal mnohá strádání. Na Benedikta to tak silně zapůsobilo, že se rozhodl pro řeholní život, který je co nejvíce vzdálen světu. Snil o tom, vstoupit k trapistům. Toto přání narazilo jak u strýce, tak u rodiny na nepochopení. Pokoušeli se ho od toho odradit. Mezitím zemřel náhle farář v Erinu jako oběť blízké lásky, která ho přiměla, aby ve své farnosti ošetřoval jednoho nemocného tyfem, až se od něho nakazil a sám zemřel. A tak se Benedikt cítil svobodný, aby vedl život, ke kterému se cítil povolán. Ale celá řada neodvratných nezdaru brzy zmařila naděje budoucího mnicha. Opati se domnívali, že je příliš mladý a vážný. Pak se 12. srpna 1769 odebral ke kartuziánům do Montreuil-sur-Mer, kde ho bez námitek přijali. Ale již po měsíci se ukázalo, že šlo o špatný pokus. Prior neměl slitovnosti: »Jděte, Boží Prozřetelnost vás nevolá do tohoto kláštera, následujte vnuknutí milosti.«

V den, kdy opouštěl klášter, 2. října 1769, napsal svým rodičům: »Vážená matko, vážený otče. Protože kartuziáni usoudili, že se k nim nehodím, opustil jsem klášter 2. října. Cítím se pod vlivem Prozřetelnosti, která mě volá k dokonalému životu, vy se domníváte, že se Boží ruka ode mne oddálila. Odebral jsem se proto k trapistům, na ono místo, po kterém už dlouho toužím. Prosim Vás o odpuštění za svou neposlušnost a bolest, kterou jsem Vám způsobil. Naléhavě Vás oba prosím, abyste mi dali požehnání, aby mě Pán provázel. Budu se za Vás modlit každý den svého života k milému Pánu Bohu, nedělejte si o mne žádné starosti. I kdyby mě nepřijali tam, kde bych tak rád zůstal, naplňuje mě to radostí, neboť mi Všemohoucí ukazuje, že mě vede. Nermuťte se proto, že už nejsem u kartuziánů, není možné protivit se Boží vůli, ona se stará o moje blaho a mou spásu. Vyřídte, prosím, pozdravy mým bratřím a sestrám. Udělte mi své požehnání a já Vám již nepřipravím žádnou bolest. Milý Bůh, kterého jsem přijal, než jsem opustil klášter, bude mi stát po boku a přivede mě k úkolu, který mi určil. Budu mít stále na očích bázeň Boží a budu chovat v srdci jeho lásku. Doufám, že u trapistů najdu přijetí. V každém případě mě ujistili, že řád u Sedmi pramenů není příliš přísný a přijímá i mladé adepty. Mám tu čest v nejvyšší úctě zůstat Váš pokorný služebník. Benedikt Josef Labre. Montreuil, 2. října 1769.«

A tak se Benedikt vydal k trapistům v Sept-Fonts. Urazil 800 km, když tam 30. října konečně přibyl. 11. listopadu přijal šat novice a jméno Urban.

Osm měsíců nato byl z řádu opět propuštěn. Právě dokončil službu v klášterní nemocnici, kterou byl pověřen, když mu opat sdělil: »Vy nejste stvořený pro nás, Bůh vás čeká jinde.«

(Dokončení příště)

Skutečná tvář otce Pia (10)

Zcela mimoděk mi přišel na mysl číšník, kterého honí smečka psů, který se skrývá, chrání, cení své zuby, proráží si cestu: supí, zakrvácený, politováníhodný. Tak nastupuje P. Pio vrávoravým krokem svůj ústup. »Otče, požehnejte mi tento růženec! Otče, dotkněte se této fotografie! Otče, prokažte mi milost! Otče, otče, děkuji!«

Konečně zmizel za dveřmi a ty se rázně zavřely. Houf se ihned rozchází a uklidňuje. Z dosud jednolité masy se vynořují obličej. Některé ženy se vrhají na kolena a modlí se z celé duše. Jiné se vrhají ke zpovědnici, otírají o ni své růžence, medailky, své obrázky, své ruce. Bratr sakristán je zahání dokonce s hlasitým nadáváním a jakoby koštětem. Ale nesmíme se nad tím hned pohoršovat. Jsme v Apulii a milost není s to potlačit přirozenost, která je pod horkým sluncem tak lehce vznětlivá. Jistě, tyto ženy z jihu upadají velmi rychle do nadšení, které hraničí s fanatismem. Ale alespoň jim není možno vyčítat, že jejich srdce odumřelo jako u pohanů, »sine affectione«, jak nám o nich vypráví sv. Pavel, nebo jako některé mrzoutské »cudné ženy« mezi námi, které jsou neschopné přemíry jak ve zlém, tak v dobrém...

K tomu mi týž den jeden kněz, kterému jsem se svěřila se svými trapnými rozpaky, vyprávěl tuto svěží příhodu:

»Když byl P. Pio mladý, zpočíval v jednom jihoitalském městě. Naproti zpovědnici stál mariánský oltář obtočený mřížkou. Kostel byl prázdný. P. Pio chtěl právě odejít, když do kaple náhle vstoupila žena s dítětem v náručí. Otec se domníval, že se jedná o kajčnici; zůstal stát bez pohybu. Ona ho však nezpovorovala. Obrátila se k Madoně, zvedla dítě do výšky, aby je doopravdy ukázala: jako malá, idiotická obluda, která slintá.

A nařikala před Madonou: „Madonna mia, přišla jsem, abys mi ho uzdravila. Takové dítě, to je břemeno, no ne? Uzdrav ho!“ Držela dítě ve vztažených pažích před sebou a čekala. P. Pio, celý překvapený, se neodvážil ani pohnout. Za okamžik rozmluva pokračovala: „Neprosila bych tě, Madonna mia, kdybych nevěděla, že to můžeš udělat. Ty jsi u Boha všemohoucí, no ne? No tak?! Ty mi to přece nemůžeš odepřít. Ty moje dítě můžeš uzdravit. Podívej se, poverino čeká!“ Houkala před oltářem dítětem sem a tam, aby ho zdánlivě nedostupné Madoně správně ukázala. Tentokrát trvalo mlčení déle. Pak začala znovu: „Halo, Mamma mia, vyslyš mě! Prosim tě o něco dobrého, o zdraví pro mé dítě! Co si mám s ním počít, když je takové, jaké je? Podívej se dobře a uzdrav ho rychle!“ Její hlas byla stále naléhavější a vroucnější. Slzy v potůčcích stékaly po jejích tvářích. Madona neodpovídala.

Tu hodila žena rychlým pohybem dítě přes mřížku na oltář: „Když nechceš, dávám ti ho. Nech si ho! Nebo mi ho vrať zdravé. Je tvoje!“

Otec Pio jen o vlas že nevykřikl. Proti němu na oltáři leželo dítě, jeho maličký, neurčitý obličej se náhle rozzářil, jeho mrtvé oči ožily, natáhl ručičky a začalo volat: „Mamma! Mamma!“ S výkřikem radosti vrhla se žena přes zábradlí a začala oltář pokrývat polibky, při čemž volala stále znovu: „Grazie, Madonna mia, grazie!“ A pak odběhla s dítětem přitisknutým k srdci.«

»No jo,« zakončil otec s úsměvem, »její počínání bylo divoké, ale ony mají víru, která může hory přenášet.« A zdržel se dodat, že jistě i otec Pio měl na tom svůj podíl.

Pro světce nemůže být větší bolesti, jako když někdo zadržuje lásku a klanění, můžeme-li

s Božím Synem, touto nebeskou reklamou...

Je rybářem lidí a musí lidem sloužit jako návnada. Nepřicházejí snad ze všech čtyř světových stran, nechtějí se, jako apoštol Tomáš, dotýkat jeho nohou a rukou? Spatřit jeho krvácející rány? Polapit

znamení neviditelného světa, která jim představuje víra?

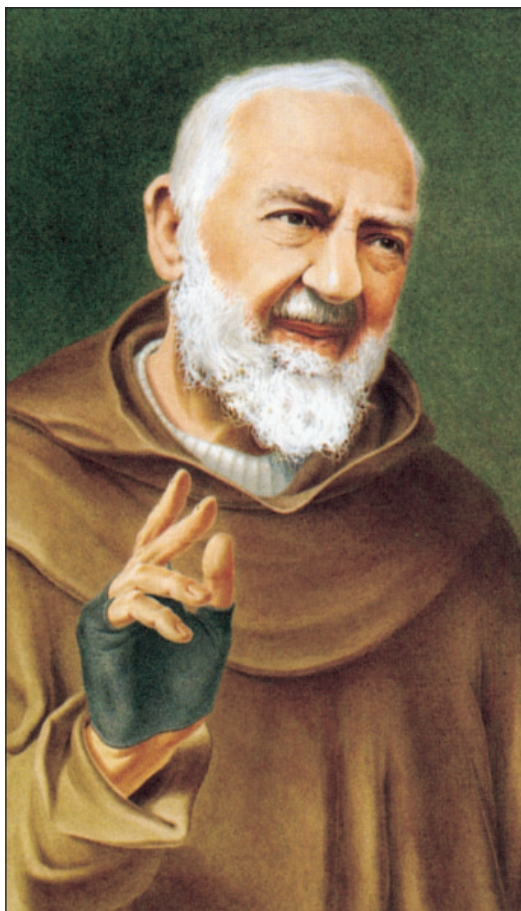
Bůh ví, z jaké látky nás utvořil, a v průběhu dějin pro nás neskrblí znameními. Ale Církev nám neustále připomíná, že svůj smysl získávají jen tím, co znamenají. *Beati, qui non viderunt, et crediderunt!* *Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili!* Noc víry je mnohem cennější než všechna charismata, všechny dary milosti.

A je zcela zřejmé, jak málo si dělá P. Pio z nadšení, které rozpoutává. Jeho takřka brisní pohyby, jeho úsilí, které vynakládá, aby skryl své ruce, ano, jeho přímo odměřené způsoby mají jen jeden cíl: povzbudit své zanícené ctitele, aby se sklonili před Bohem.

Během svého pobytu v San Giovanni Rotondo jsem mnohem více pozorovala jeho než jeho rány.

Podmanil si mě svou mimořádně velkou pokorou. Tento muž se skutečně pokládá před Bohem za nic. Všichni, koho jsem se na to ptala, potvrdili jednohlasně, že rozhodným způsobem odmítá všechny díky, které jsou mu adresovány. »Ringrazia al Signore! Lui, e non altri devi grazia... Dio ti ha concesso la grazia! Rivolgi a Lui e non a me il tuo ringraziamento!« »Děkuj Pánu. Jemu a nikomu jinému musíš děkovat! Bůh ti udělil milost. Obrát se se svými díky k Němu a ne ke mně!«

(Pokračování)

to tak říct, a odpírá, co náleží jen tomu, který »jediný je svatý«: tu solus sanctus. Jeho průhlednost není nikdy tak průzračná, aby v některém srdci nemohla vytvořit stín. Náboženský cit se rychle zmýlí, a to je snad jeden z nejbolestnějších následků dědičného hříchu. Světec může vynaložit všechnu námahu, aby zůstal v pozadí: dokud přebývá na tomto světě, nesou s sebou dary, kterými ho Bůh zahrnul, nebezpečí, že sám Dárce bude zapomenut.

P. Pio si nedělá žádné iluze! Děkuje za svou nesmírnou popularnost svým stigmatům, jimiž ho Bůh označil před 38 lety. Obrazem Ukřižovaného, který vtiskl jeho tělu. Podobností

Co TV NOVA neřekla

TV NOVA v pořadu „Na vlastní oči“ 19. 2. 2002 pokračovala v šíření pomluv o olomouckém arcibiskupu Mons. Graubnerovi. Mj. i působivé záběry z katolických bohoslužeb svědčí o očividné snaze v arcibiskupovi (ze kterého TV NOVA dělala zloděje,) zsměšnit církev jako takovou; to je ovšem porušení našich zákonů. Podle našeho názoru by se případem těchto dvou pořadů TV NOVA měla zabývat Rada pro TV. Mgr. Karel Kavička, zástupce Arcibiskupství olomouckého ve společnosti Arcibiskupské sklepy Kroměříž, s. r. o., a JUDr. Jiří Šabršula, právní zástupce Arcibiskupství olomouckého, sdělili na dotaz tiskového střediska České biskupské konference následující důležité skutečnosti:

Vinné sklepy v Kroměříži produkují mešní vína od roku 1266 (založil je olomoucký biskup Bruno ze Schaumburka). V době totality zde produkovala mešní vína pro liturgické účely Charita Praha. Po listopadu 1989 biskupové rozhodli, že Charita se bude věnovat svému vlastním sociálnímu poslání. Výrobu mešního vína v Kroměříži přebírá společnost UNITA Praha, s. r. o. Jaroslav Grmolec se stává jejím zaměstnancem a vedoucím provozovny v Kroměříži. Arcibiskupství olomoucké má v ruce doklad, kde UNITA Praha žádá po J. Grmolcovi, vedoucím provozu v Kroměříži, úhradu způsobené škody ve výši 132 000 Kč. V roce 1993 se UNITA Praha rozhodla ukončit svou účast na výrobě mešního vína a předat tuto výrobu jinému subjektu.

J. Grmolec projevil zájem převzít výrobu mešního vína, která by mu nebyla pravděpodobně svěřena, nebýt přimlavy olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera. Ten tak učinil na základě doporučení tehdejšího faráře v Hovoranech, bydliště J. Grmolce. U založení spo-

lečnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž (dále AVS) byl ještě Ing. Zdeněk Čerovský, ekonom odstupující UNITY Praha. Tato společnost měla v roce 1994 pět společníků – spoluvlastníků: 4 fyzické osoby (J. Grmolec, Z. Čerovský, M. Měchura a F. Ondrášek) a jednu osobu právnickou – Arcibiskupství olomoucké. Všechny subjekty měly dvacetiprocentní podíl.

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner jako fyzická osoba nikdy nebyl a není společníkem takto ustavené společnosti. Jedná jako statutární zástupce Arcibiskupství olomouckého. Toto zastupování navíc řeší pověřením osoby, která má pověření pro zastupování v této obchodní společnosti, a sám se přímo řízení společnosti nezúčastňuje.

Po odchodu Ing. Čerovského ze společnosti přechází jeho podíl se souhlasem všech společníků na Arcibiskupství olomoucké, které tak získává ve společnosti 40 %. Obchodní partneři poukazují na nedostatky v činnosti společnosti AVS a požadují na arcibiskupství nápravu nedostatků. Podle názvu se totiž domnívají, že Arcibiskupství olomoucké má ve společnosti rozhodující slovo. Společníci však na změnu společenské smlouvy nechtějí přistoupit a na připomínky spoluvlastníka nereagují, nebo slibují nápravu, kterou však nerealizují. To vede ke zvyšování napětí mezi spoluvlastníky.

Arcibiskupství není spokojeno s vysokou fluktuací zaměstnanců, s neprůhledným hospodařením a špatným informováním společníků o výsledcích hospodaření. Proto po splacení všech úvěrů, které zaručovalo, a po vyrovnání závazků podává návrh na své odstoupení ze společnosti s podmínkou změny názvu společnosti v tom smyslu, aby společnost vypustila z ná-

zvu adjektivum „arcibiskupské“. Návrh je motivován obavou, že případné nedostatky v činnosti společnosti mohou být spojovány se jménem Arcibiskupství olomouckého. Společníci tento návrh zamítají.

J. Grmolec přenáší část výroby z Kroměříže do svého bydliště v Hovoranech s nepravdivým zdůvodněním, že Okresní hygienická stanice v Kroměříži připravuje zákaz výroby v historických prostorách sklepů. Vyměřuje si nájemné ve výši více než trojnásobku nájemného v Kroměříži a začíná si ho vyplácet bez souhlasu spoluvlastitelů. Společníkům byla předložena smlouva o pronájmu až se zpožděním půldruhého roku s žádostí o její zpětné schválení na valné hromadě v únoru 2001. Společníci tuto smlouvu zamítají.

V prosinci 2000 obdržela společnost Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, s. r. o., výpověď z pronajímaných prostor v Kroměříži z důvodu neplacení nájemného. Ředitel Arcibiskupského zámku a zahrad v Kroměříži Ing. Dvořáček, jako statutární zástupce majitele pronajatých prostor, předložil výpis čtvrtletních splátek nájemného za poslední dva roky. Z tohoto výpisu vyplývá, že z 8 čtvrtletních splátek nezaplatila společnost ani jednu splátku v termínu. Poslední splátka nebyla rovněž splacena, a proto dostává společnost s ředitelem J. Grmolcem tříměsíční výpověď k 28. 2. 2001. Tím je znemožněno vyrábět mešní víno v historických prostorách, kde olomoučtí biskupové a arcibiskupové vyráběli vína pro liturgické účely po několik staletí.

Arcibiskupství olomoucké jako nepodnikatelský subjekt reaguje na situaci navázáním kontaktů s jiným subjektem známým výroby vína, aby výroba mešního vína mohla pokračovat. V té době není totiž v ČR jiný subjekt, který by mešní víno s pověřením a pod dohledem

círky vyráběl. Arcibiskupství olomoucké zakládá společnost Arcibiskupské sklepy Kroměříž, s. r. o., ve které má po zkušenostech z doby minulé majoritní podíl. Současně jedná o vystoupení ze společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, s. r. o.

J. Grmolec i proti vůli Arcibiskupství olomouckého odváží celou zásobu vína, včetně jeho podílu, v hodnotě několika milionů korun do Hovoran. Arcibiskupství olomoucké nemá v současné době žádný přehled ani vliv na nakládání se svým majetkem. J. Grmolec ukončuje vyjednávání podáním žaloby o vyloučení Arcibiskupství olomouckého ze společnosti. Nemá zájem se mimosoudně dohodnout. Arcibiskupství olomoucké v souladu s ochranou svého majetku podává rovněž žalobu ke Krajskému soudu v Brně a oznámení o skutečnostech, nasvědčujících tomu, že J. Grmolec neoprávněnou výplatou nájemného spáchal trestný čin. AVS podává žalobu ke Krajskému soudu v Brně, kde žádá, aby soud zakázal nově založené společnosti používat ve svém názvu adjektivum „arcibiskupské“. Soud nařizuje změnu pořadí slov v názvu (z důvodu priority, tj. dříve provedeného zápisu), nezakazuje však používat slovo „arcibiskupské“. Obě strany se odvolávají k vyšší instanci, čímž rozsudek dosud nenabyl právní moci. Zároveň spor dvou obchodních společností mění J. Grmolec v útok na osobu olomouckého arcibiskupa J. Graubnera, jehož pověst se snaží poškodit. Tato skutečnost vyplývá z faktu, že jde o kampaň namířenou proti někomu, kdo není skutečným spoluvlastníkem v obchodní společnosti.

V této souvislosti je připomínán případ z roku 1999, kdy tehdejší ekonom Arcibiskupství olomouckého Ing. Jiří Bureš ruší nepoužívaný účet Arcibiskupských vinných sklepů v Kroměříži, s. r. o., z něhož si banka

strhává každoročně poplatky za vedení účtu. Ekonom dává příkaz ke zrušení účtu k podpisu arcibiskupovi. Arcibiskup nemůže poznat, že podepisuje příkaz pro jiný subjekt, protože i Arcibiskupství olomoucké má účet u téže banky a podepisování příkazů k bezhotovostním převodům je běžnou součástí denní agendy. Arcibiskup Graubner se k odpovědnosti v této věci hlásí. Je však třeba připomenout pochybení pracovníků banky, kteří vyřizovali příkaz, podepsaný osobou, která k tomuto účtu nemá podpisový vzor, a odpovědnost ekonoma arcibiskupství, který dokument arcibiskupovi k podpisu připravil. Částka 15 800 Kč byla při zjištění tohoto nedostatku ihned převedena na účet AVS Kroměříž, s.r.o. Společnost AVS Kroměříž nebyla tedy fakticky nijak poškozena.

V pořadu TV NOVA „Na vlastní oči“ odvysílaném 19. 2. se k této věci opakovaně vyjad-

řovali společníci J. Grmolce nepravdivě. Spoluvlastník F. Ondrášek již dříve mluvil o výběrech z účtu, zatímco šlo o jednorázový akt zrušení účtu. M. Měchura předstíral údiv nad jednáním arcibiskupa, i když dobře ví, že peníze z účtu byly vráceny na účet společníka, tj. AVS Kroměříž. Matoucí je rovněž označování arcibiskupa Graubnera za „bývalého společníka“. Skutečnost je taková, že společníkem je Arcibiskupství olomoucké i dnes (tedy nikoli bývalým společníkem) a že se zde neoprávněně a proti jeho vůli nakládá s jeho vlastnictvím.

Redaktor David Vondráček natočil také rozhovor s právním zástupcem Arcibiskupství olomouckého JUDr. Jiřím Šabršulou, který se v odvysílaném pořadu vůbec neobjevil. Rovněž tak byl natočen rozhovor s ředitelem Arcibiskupského zámku a zahrad v Kroměříži, který odvysílán rovněž nebyl.

(ČBK)

Poslanci Evropského parlamentu proti papeži

Poslanci Evropského parlamentu se cítí pobouřeni projevem Jana Pavla II. o nerozlučnosti manželství a práci právníků. Domnívají se, že tím byl porušen princip odloučení církve od státu.

Někteří poslanci se pokoušejí prosadit rezoluci proti Svatému stolci, protože se údajně vměšuje do rozvodového zákonodárství evropských zemí. Referuje o tom agentura Zenit. Tato rezoluce má odsoudit projev Jana Pavla II. k Nejvyššímu církevnímu soudu ze dne 28. ledna t. r., ve kterém Svatý otec doporučil právníkům, aby se osobně neangažovali při spolupráci s tím, co přímo vede k rozvodu.

V návrhu, jehož autorem je italský poslanec strany radikálů Maurizio Turco, se praví, že papežovy výpovědi jsou *podvratně zaměřeny proti principu nadstranickosti civilního práva*

a staví respektování zvláštních náboženských předpisů nad účtu k výtěžkům civilního práva. Zvláště se poukazuje na to, že *papež vyzval k úpravě demokratického a civilního systému, aby byla zavedena nerozlučitelnost manželství.* Poslanci vyčítají papeži, že vyzývá k opozici proti zavedení snazšího způsobu rozvedení manželství a proti zrovnoprávnění nemanželských partnerských svazků a zvláště pak svazků homosexuálů a vyzývá naopak k podpoře »pravého manželství«.

Těmto pánům poslancům zřejmě uniká, že katolická církev učí a prosazuje nerozlučnost manželství již od svého vzniku před 2000 lety. Navíc Charta základních práv Evropské unie z října r. 2000 zaručuje v článku 10 »svobodu názorů, svědomí a náboženství«.

Podle kath-net

Otec mongoloidního syna

On je naše celé štěstí

Mám jedenáctiletého syna Olivera. Je mongoloidní. Zjistili jsme to až po jeho narození. Před tím jsme nedělali žádné testy. Byl to skutečný šok. Když nám to oznámili, bylo již pozdě. Ale dnes toho vůbec nelituje, protože kdybychom byli podstoupili test, Oliver by tu dnes nebyl, a přitom on je naše celé štěstí.

Obraz, který nám lékaři vyličili, byl nesnesitelný. A dnes, když je Oliverovi 11, je všechno, jenom ne to, co nám přepověděli.

Je to neuvěřitelné, že lékaři studují sedm let, a o těchto otázkách se ničemu nenaučí. Člověk má dojem, jako by každé narozené dítě muselo předem odpovídat stoprocentně stanoveným kritériím, jinak je to omyl. Pak s tebou jedná jako s nějakým představitelem z tragédie.

A přitom je to život a ne tragédie! Každý den přivádějí lékaři na klinikách na svět děti, a to už celá staletí. Ale když se vyskytne jedno z tisíce jako mongoloidní, celý systém se hroutlí.

Lékaři se nenaučili, jak s tímto případem zacházet. A přitom je to rozhodující, dát rodičům objektivní a pozitivní vysvětlení, aby se rozhodovali bez sociálního nátlaku...

Společnost, která má všechny možné vymoženosti, není připravena přijímat postižené jedince. Společnost nás staví do situ-

ace, jako bychom nebyli schopni snášet postižené: »Všechno je možno zastavit ještě před porodem.« Pak se ovšem nebere ohled na city těch rodičů, kteří jsou schopni takové dítě přijmout.

Za chvíli se nás budou ptát: »Jaké dítě byste si přáli?« Dítě capuccino, nebo se šlehačkou? Chcete chlapečka, nebo holčičku? A když už nebudou mongoloidní děti, jaké pak budou příznaky nevhodnosti? Lidé s geny, které předpovídají, že budou slabí v matematice? Kdy už

Automobilový závodník Damon Hill

s tím přestaneme? Mám velké obavy ze všech pokusů lidstvo »perfekcionalizovat«.

Odpověď na všechno je jedna, a to je láska. Máte dítě, milujte je, zcela jednoduše. Všechny děti potřebují lásku, aby se mohly rozvíjet. Náš případ je pro to nejlepším dokladem.

Z interview Jéroma Lejeuna s Damonem Hillem

Plné znění na stránce: www.genethique.org

POČET KATOLÍKŮ STÁLE STOUPÁ

Podle papežské ročenky 2002 žije na světě 1 050 milionů pokřtěných katolíků. Je to 17,2% světového obyvatelstva.

Na 49,45% katolíků žije v Severní a Jižní Americe, 26,7% v Evropě, 12,4% v Africe, 10,7% v Asii a 0,8% v Oceánii.

V církvi je 4 541 biskupů, 405 178 kněží a 801 185 řeholních sester. Počet seminaristů stoupl ze 63 882 v roce 1978 na 110 583. Největší nárůst seminaristů je v Africe a v Asii, nejmenší v Evropě.

Nejvíce katolíků je v Brazílii, následuje Mexiko, USA, Filipíny a Itálie.

Podle kath-net

ODPUŠTĚNÍ

Z dopisu sv. Františka
z Assisi jednomu představenému

František píše tento dopis jednomu představenému, není přesně uvedeno, zda provinciálovi, nebo generálnímu ministrovi, bratru Eliášovi. Vznikl kolem roku 1220. Jedná se o odpověď na výhrady vůči jiným bratrům, kteří mu chtěli »bránit, aby více miloval Boha, svého Pána«.

*Ministru bratru N.
Pán Ti žehnej!*

Jak umím nejlépe, promlouvám k Tobě v záležitosti Tvé duše. Musíš pokládat za milost všechno, co Ti chce bránit v tom, abys miloval Pána Boha i lidi, i když Ti dělají stále těžkosti, a bratry i cizí, i když Tě tlučou. Jednej jen tak a nijak jinak. A to z pravé poslušnosti k Pánu Bohu a také vůči mně, protože jsem přesvědčen, že se zde skutečně jedná o poslušnost. Miluj ty, kteří Ti to působí, a nepřej si od nich nic jiného, když Ti Pán nic jiného nedává. Ano, miluj je právě proto a nechovej přání, aby právě kvůli tomu byli lepšími křesťany. To Ti více prospěje než poustevnická samota.

A ještě něco, podle čeho bych rád viděl, že skutečně miluješ Pána a také mne, jeho a Tvého služebníka, aby ses choval tak, aby nikdy nebylo žádného bratra, i kdyby jakkoliv strašně hřešil, kterého Tvoje oko zahlédlo, a on by přesto musel odejít, aniž by u Tebe našel smilování, které u Tebe hledal. A i kdyby nechtěl vůbec smilování, musíš se ho přesto zeptat, zda by je nechtěl přijmout. A kdyby se před Tvým zrakem ukázal tisíckrát, projev mu vždy více lásky než ke mně, abys ho získal pro Pána. Měj vždy s takovým člověkem slitování. Sděľ to také kvardiánům, že jsi ze své strany rozhodnut takto jednat.

Nový světicí biskup v Praze

Svatý otec Jan Pavel II. jmenoval pro pražskou arcidiecézi nového světicího biskupa - P. Karla Herbst, SDB. Redakce Světla mu srdečně blahopřeje a se svými čtenáři mu vyprošuje plnost darů Ducha svatého.

Nový pomocný biskup pražský P. Karel Herbst se narodil 6. 11. 1943 v Praze, kde prožil také svoje dětství a vyučil se elektromechanikem na opravu elektrických lokomotiv. V tomto oboru pracoval do roku 1967 v lokomotivním depu Praha-střed s přestávkou základní vojenské služby (1963-65). Při zaměstnání studoval dálkově gymnázium a v r. 1967 maturoval. V roce 1968 nastoupil do kněžského semináře a na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. Studium ukončil v r. 1973 a byl vysvěcen na kněze. Působil jako kaplan v Mariánských Lázních a na Svaté Hoře. Zde mu byl v lednu 1975 odňat státní souhlas k výkonu duchovenské

činnosti. Od února 1975 až do srpna 1986 pracoval v podniku „Úklid“ jako čistič výkladních skříní, mj. také s dnešním kardinálem Miloslavem Vlkem.

Už v době teologických studií poznal kongregaci salesiánů, jejímž posláním je výchova mládeže. Věčné sliby složil tajně v r. 1976. Až do roku 1986 organizoval neoficiální prázdninové pobyty pro chlapce z křesťanských rodin, tzv. „chaloupky“.

V roce 1986 obdržel opět státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. V letech 1986 - 1989 působil jako administrátor farnosti ve Starém Sedlišti na okrese Tachov a potom do září 1990 jako administrátor ve Všetatech. Potom se stal

ředitelem obnoveného řeholního domu salesiánů v Praze-Kobylisích a současně spravoval tamní farnost. Později se zapojil také do diecézní pastorace mládeže. V letech 1997 - 2000 působil z pověření kardinála Vlka jako spirituál v Pražském arcibiskupském semináři. Od 1. 9. 2000 působí jako administrátor farnosti ve Fryštáku u Holešova. Současně zastával také významné funkce v české provincii salesiánů - od r. 1995 do r. 2001 byl delegátem pro formaci a od r. 1996 členem provinciální rady.

-rd-

Nový kostel svatého Jana Boska posvěcen

Do 47/2001 čísla Světla byla vložena příloha, která informovala o výstavbě sportovního centra mládeže s kostelem v Havířově-Šumbarku, které je dílem bývalých salesiánských oratoriánů a Sdružení laiků Dona Boska. Den 23. únor 2002 se zapsal zlatým písmem do mladé historie tohoto střediska, protože tento den biskup ostravsko-opavské diecéze mons. František Václav Lobkowicz

slavnostně posvětil nový kostel střediska, zasvěcený svatému Janu Boskovi. Je to jistě radostná zpráva i pro všechny čtenáře Světla, kteří podpořili toto dílo ať už svou modlitbou, nebo finančním darem.

Vzniklo zde dílo v hodnotě 27 mil. Kč, z čehož na kostel připadá 7 mil. Na tom, co je zatím hotovo, není ani koruna dluhu. Ředitel střediska a hlavní hybná síla celého díla, Ing. Jindřich Honěk, přičítá tuto radostnou skutečnost přimluvě Panny Marie a Jeho Eminence kardinála Štěpána Trochy, který ho inspiroval tím, jak vybudoval v třicátých letech salesiánský ústav a kostel sv. Josefa v Ostravě.

Proč do toho Ing. Honěk šel? Na tuto otázku odpověděl již v roce 1991: „Chodil jsem k salesiánům do oratoře v Ostravě od roku 1949. Tento fakt poznamenal celý můj

život a naši rodinu. Chtěl bych dětem a mládeži poskytnout stejné možnosti využití volného času. Nelituji toho, co jsem

se salesiány prožil. Škoda, že nejsou ve všech městech.“ Ve dvou střediscích, Havířově-městě a Havířově-Šumbarku, se díky této iniciativě rozvíjí již řadu let bohatá zájmová a výchovná činnost mládeže.

Již v neděli 24. února se v novém kostele v Havířově-Šumbarku sešli věřící na nedělní bohoslužby. Jak oznámil otec biskup, má v úmyslu zřídit zde samostatnou farnost, která bude svěřena salesiánům.

-sdb-

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

se ho znovu vyptávali, jak nabyt zraku. On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.“ Někteří farizeové říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu.“ Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříšný člověk dělat takové zázraky?“ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Židé však tomu nechtěli věřit, že byl slepý a že nabyt zraku, až si zavolali rodiče toho uzdraveného slepce a zeptali se jich: „Je to váš syn, o kterém vy říkáte, že se narodil slepý? Jak to, že teď vidí?“ Jeho rodiče odpověděli: „Víme, že je to náš syn a že se narodil slepý. Ale jak to přijde, že teď vidí, to nevíme, a kdo mu otevřel oči, to my nevíme. Zeptejte se jeho. Je dospělý, ať mluví sám za sebe.“ To jeho rodiče řekli, protože se báli židů. Židé se už totiž unesli, aby každý, kdo Ježíše vyzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagogy. Proto jeho rodiče řekli: „Je dospělý, zeptejte se jeho.“ Zavolali tedy ještě jednou toho bývalého slepce a řekli mu: „Vzdej Bohu chválu! My víme, že ten člověk je hříšník.“ On odpověděl: „Zda je hříšník, to nevím, ale vím jedno: že jsem byl slepý, a teď vidím.“ Zeptali se ho tedy: „Co s tebou udělal? Jak ti otevřel oči?“ Odpověděl jim: „Už jsem vám to řekl, ale jako byste to neslyšeli. Proč to chcete slyšet znovu? Chcete se snad i vy stát jeho učedníky?“ Osopili se na něj: „Ty jsi jeho učedník! My jsme učedníci Mojžíšovi. My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomhle však nevíme, odkud je.“ Ten člověk jim odpověděl: „To je skutečně divné, že vy nevíte, odkud je – a otevřel mi oči. Víme, že hříšníky Bůh neslyší, ale slyší toho, kdo je zbožný a plní jeho vůli. Od věku nebylo slyšáno, že by někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nic by nedokázal.“ Řekli mu: „V hříších ses celý narodil – a ty nás chceš poučovat?“ A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena. Ježíš prohlásil: „Přišel jsem na tento svět soudit: aby ti, kdo nevidí, viděli, a kdo vidí, oslepli.“ Slyšeli to někteří farizeové, kteří byli u něho, a řekli mu: „Jsmo snad i my slepi?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepi, neměli byste hřích. Vy však říkáte: ‚Vidíme.‘ Proto váš hřích trvá.“

POUTNÍ MARIÁNSKÉ MÍSTO LOMEC U VODŇAN (Vodňany – Chelčice – Truskovce – Lomec)

13. 3. 2002 – středa, Fatimský den – v 17.00 hod. – ThDr. Jaroslav Polc, Praha ● 6. 4. 2002 – 1. sobota v 17.00 hod. o biskup Josef Kajnek ● 13. 4. 2002 – sobota – Fatimský den v 17.00 hod. P. Vendelín Zboron, Počátky. (Program poutí do konce roku bude uveden v některém z příštích čísel Světla.) ● Každou neděli mše sv. v 9.00 hod. Každou sobotu pravidelná mše svatá v 17.00 hod. V zasvěcené svátky s pracovní dobou v 17.00 hod. Zpovídá se pravidelně hodinu před každou mší svatou a kdykoliv na požádání. ● Duchovní správa poutního místa Lomečku a řeholní sestry III. ř. sv. Františka vás všechny upřímně zvou na všechny poutě a ostatní mše svaté.

Matrice svatohostýnská, občanské sdružení, vyhlašuje **konkurs na místo vedoucího hospodářské správy MSH**. Bližší informace: Matice svatohostýnská, Svatý Hostýn č. 115, 768 61 Bystřice pod Hostýnem, tel.: 0635/381 693-4, e-mail: hostyn.msh@ado.cz. (Nabídky posílejte nejpozději do 15. 3. 2002)

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, Vás zve na přednášku manželů Baldinských **Misijní práce laiků v Africe**, která se bude konat v úterý 12. března 2002 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11 Praha 1. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy druhý úterý v měsíci tamtéž.

V Obecním vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyškova je každou neděli od 17. března do 2. června 2002 od 14.00 do 17.00 hodin otevřena velká výstava s názvem: **Velikonoce v české lidové kultuře**. Tradice, zvyky, obřady a symboly vzkríšení a lásky. Příležitostně je možné navštívit stále expozice památek obce jak v obecním, tak i v kostelním muzeu. Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni.

Liturgická čtení

Neděle 10. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6-7.10-13a

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Ef 5,8-14

Ev.: Jan 9,1-41

Pondělí 11. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17-21

Ž 30(29),2+4.5-6.11-12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

Ev.: Jan 4,43-54

Úterý 12. 3. – ferie

1. čt.: Ez 47,1-9.12

Ž 46(45),2-3.5-6.8-9

Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je náš tvrzí.*)

Ev.: Jan 5,1-3a.5-16

Středa 13. 3. – ferie

1. čt.: Iz 49,8-15

Ž 145(144),8-9.13cd-14.17-18

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Jan 5,17-30

Čtvrtek 14. 3. – ferie

1. čt.: Ex 32,7-14

Ž 106(105),19-20.21-22.23

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Jan 5,31-47

Pátek 15. 3. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12-22

Ž 34(33),17-18.19-20.21+23

Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce.*)

Ev.: Jan 7,1-2.10.25-30

Sobota 16. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18-20

Ž 7,2-3.9bc-10.11-12

Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)

Ev.: Jan 7,40-53

Modlit se málo nebo vůbec ne, to je ulehčení, které znamená zadlužení. Tím začínají všechny zpronevěry.

Francis Varillon TJ

Breviář pro laiky

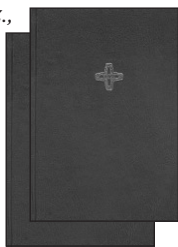
Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	10.2.	11.2.	12.2.	13.2.	14.2.	15.2.	16.2.
Antifona	812	826	841	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	271	272	271	272
Antifony	813	828	843	1107	1198	1214	1229
Žalmy	813	828	843	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	692	1308	847	274	278	281	284
Prosby	817	831	847	274	278	281	284
Záv. modlitba	692	1308	847	275	278	282	285
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	273	273	273	273
Antifony	818	833	848	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	820	835	851	275	279	282	285
Záv. modlitba	692	835	851	275	278	282	285
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	807	821	837	852	268	269	268
Antifony	808	822	838	853	1193	1208	1224
Žalmy	808	823	838	853	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	276	280	283
Ant. ke kant. P. M.	692	692	1308	856	276	280	283
Prosby	811	826	841	856	277	280	283
Záv. modlitba	692	692	1308	857	275	278	282
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

ŠKOLÍCÍ DOPISY (1.-9.)

Texty z pera Mary Ward, zakladatelky anglických klarisek. Na stránkách této knihy se setkáme s velkou ženou, jejíž duchovní svět objasňují také zachované části jejího vlastního životopisu.

*Karmelitánské nakladatelství, kož. vaz.,
 A5, 198 stran, 249 Kč*

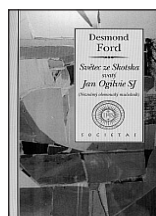

MALOVANÝ ŽIVOT MARY WARD

(10. a 11. školící dopis)

K lepšímu poznání duchovní cesty Mary Ward slouží také druhý svazek, který je sestaven z úvah sestry Marie Immolaty Wetter nad Malovaným životem – obrazy ze života Mary Ward. Ty ilustrují její životní téma: jak hledala a nacházela Boha. Kniha obsahuje barevné fotografie jednotlivých obrazů.

Karmelitánské nakladatelství, kož. vaz., A5, 120 stran, 149 Kč

Desmond Ford:

SVĚTEC ZE SKOTSKA SVATÝ JAN OGILVIE SJ (Neznámý olomoucký mučedník)

Autor životopisu čerpal především ze spisů soudního tribunálu, který mučedníka odsoudil, a ze zpráv, které psal a tajně z vězení posílal samotný světec. Tak se D. Fordovi podařilo spolehlivě a poutavě vylíčit život a věznění nebojácného zastávce svobody svědomí a autority římského Stolce. Je mj. známo, že Jan Ogilvie se rozhodl vstoupit do jezuitského řádu během svých studií v Olomouci. I proto by nám měl být jeho příklad blízký a jeho život známý.

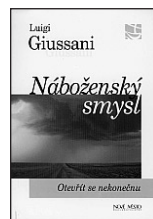
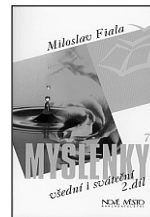
Centrum Aletti, brož., zúž. A5, 78 stran, 110 Kč

Miloslav Fiala:

MYŠLENKY VŠEDNÍ I SVÁTEČNÍ – 2. DÍL

Soubor rozhlasových promluv v rámci duchovního slova stanice Regina. Čtenáři, stejně jako před nimi posluchači, zde absolvují setkání s velkými postavami myšlení, vědy i kultury, jež přinášejí víru organicky včleněnou do denního života i dějin. Text je doplněn ilustračními fotografiemi.

*Nové město ve spolupráci s Českým rozhlasem – Regina Praha,
 brož., 110x190 mm, 132 stran, 95 Kč*

Luigi Giussani:

NÁBOŽENSKÝ SMYSL

První díl volné trilogie Per Corso (Cesta). Autor v ní dokládá, že smysl pro náboženství se projevuje v základní zkušenosti každého člověka, tam, kde si lidské já klade základní otázky o smyslu života, reality a všeho, co se děje.

Nové město, brož., zúž. A5, 240 stran, 185 Kč

Dr. Henry Cloud, Dr. John Townsend:

JAK VYCHOVAT BÁJEČNÉ DĚTI?

Spolehlivý průvodce procesem rodičovské výchovy. Kniha je především o lásce. Hovoří o tom, jak spojit lásku s pravdou a s pomocí času je proměnit v zázrak správné výchovy. Všechny rady, které autoři v knize uvádějí, jsou ověřené zkušenosti z rodičovské praxe jejich klientů.

Návrat domů, brož., A5, 192 stran, 198 Kč

779 00 Olomouc 9
 706 43/02
 P.P.

TISK

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1